

os paa. Det hører til de Ting, jeg ogsaa er valgt til at skulle være med til at hævde, og det har ikke forekommet mig, at naar vi skulle til at føre Forhandlingspolitik, skulle vi glemme det og lave Reformers, som efter min Opfattelse, ophidsede den mindre Del af Befolkningen imod os og derfor stiller os fra at holde sammen og kæmpe for vor Grundlov. Derfor agter jeg at stemme mod dette Lovforslag. — Jeg slutter med at sige, at jeg beder undskyldte, at denne Udtalelse er bleven længere, end jeg havde ventet, men det er ærede Medlemmers egen Skyld, for dersom de ikke ved deres Tiraa og Afbrudelser havde givet mig Anledning til det, vilde jeg rigtig nok ikke have... (Afbrudelse) naa, det glæder mig, at det ærede Medlem siger, at det ikke var for længe, saa har jeg da ikke ledet ham. Det beder jeg altsaa undskyldt, da jeg jo begyndte med at sige, at jeg saa egentlig ikke, at der fra vor Side var synderlig nyt at sige, efter at vi havde hørt det ærede Medlem fra Njøge. Han havde jo udtalt sig saa indgaaende baade ved Vædringsforslagenes Stillelse ved 2den Behandling og ogsaa nu i Dag, at der ikke var stor Anledning til at komme dybt ind paa det. Jeg fandt dog Anledning til under denne vigtige Sag og den nye Æra, som vi nu skulle til at dreje ind i, at motivere min Afstemning og sige, at jeg anser det for en demokratisk Stamplet, om jeg saa maa sige, om vi virkelig vilde vedtage en saadan Alderdomsforsørgelseslov og tilbyde Smaa-folk den.

Ordum: Naar jeg ønsker at gøre et Par Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag, før det nu endelig faar det sidste Stempel fra dette Tings Side, er det kun for paa egne og Meningsfællers Vegne i en saa sammentrængt Form, som det overhovedet lader sig gøre, at motivere vor Stilling og Afstemning over Sagen. Jeg vil da straks begynde med at beklage, endogsaa meget beklage, at vi ikke se os i Stand til at stemme for det foreliggende Lovforslag. Saa meget mere Grund er der for os til at beklage det, som vi jo vistnok høre til det Parti, der fra først af her i Landet har anerkendt Statens Pligt, de beiddendes Pligt til at komme de arbejdsudnyttige, de arbejdsopplidte til Hjælp i deres Alderdom. De kunne forstaa, at vi derfor vistnok have mere Grund end de fleste andre til at beklage, at det Produkt, der er os forelagt, er af den Beskaffenhed, at man overhovedet slet ikke kan stemme derfor, men tværtimod tvinges til at stemme derimod. Jeg skal straks sige, hvorfor vi ikke kunne stemme for Forslaget, men

måa stemme imod det. Det er, fordi der er nedlagt et Princip i dette Lovforslag, et Princip, hvis Udførelse og Udøvelse er fuldstændig underkastet Vilkaarlighedens Støn, fuldstændig er underkastet gode eller onde Luner. Dertil er efter vor Opfattelse Principet for helligt, for godt. Der er ingen Mening i, at det skal være afhængigt af gode eller onde Luner, om de fattige skulle hjælpes eller ej. Der er ingen Mening i, at det skal være afhængigt af et vilkaarligt Støn fra nogen som helst Autoritets Side. Men saaledes forholder det sig her. Der er ikke en eneste Mand her, som vil kunne staa frem og sige, at der i Virkeligheden for Alvor bydes noget reelt overfor de fattige ved dette Lovforslag. De kunne sige, at de kunne staa det; men der er ogsaa kun dette. Der er ikke noget, der siger, at de skulle have noget. Dette turde være tilstrækkeligt for os til ikke at stemme for et slikt Forslag, og jeg skal tilføje, at der er vistnok ikke noget Parti, ikke nogen Afstygning i vort Samfund, der har mere Grund til at være varsom med at stemme for og godkende Love, som saaledes ere overlodte til vilkaarligt Støn, hvis Udførelse saaledes er overladt til Autoriteternes Støn som nærværende Lovforslag. Det er vanskeligt nok for os og har i længere Tid været meget vanskeligt for vort Parti at erhverve de Rettigheder, som Lovgivningen siger skal tilkomme os. Det have vi dagligt Syn for, det prøve vi hver eneste Dag, særlig i den faglige Lønningsskamp. Hvis de ville lægge Mærke til, hvad der foreligger nu i den faglige økonomiske Kamp, ville De se, at det, som tidligere har været Ret, nu er traadt under Fødder, det er ikke længere Ret, vi ere underkastede, men et vilkaarligt Støn. Trods det, at det har været Praksis i mange Aar, saalænge vi have haft den nærværende Presselov, har man nu ikke længere Lov til i Pressen at tale om denne eller hin Arbejdsgiver, som staar i den faglige Kamp paa det økonomiske Omraade. Nu fører man rundt med Kongens Føged og forbyder baade det ene og det andet. Dette er noget nyt, det er noget, man ikke har kendt før. Nu forbyder man ikke blot at tale om disse Herrer, som Arbejderne staa i Lønningsskamp med, nu forbyder man paa Forhaand, at der bliver skrevet om Arbejdsgivere og om Folk, som kunne komme i Strid med Arbejderne. Det er mod gammel Praksis og sikkert ogsaa mod de bestaaende Love. Derfor er der Grund for os mere end for noget andet Parti til ikke at give vor Stemme til et Lovforslag, der saaledes er underkastet vilkaarligt Støn, saaledes underkastet gode og